

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

ОДЛИКОВАЊЕ НАШЕГА УРЕДНИКА

Његово Величанство Краљ Александар I. благоволео је превисоким указом својим од 2. ов. м., на предлог Г. Министра просвете, одликовати уредника нашега листа г. Наума Димитријевића — орденом *Св. Саве* V редом.

СКИТНИЦЕ

од **Е. Каруа.**

ПРЕВОД С ФРАНЦУСКОГА

Скитница, онакав како га дефинише закон*), заузима место између преступника у поврату и просјака; али ипак има особених црта које га одликују. Као и преступник у поврату, он је луталица и беспосличар; али, обично, није ни по потребама ни по инстинктима убојица. Као просјак, он делимично живи од прошње, али није тако апатичан и лен. Просјак је непомичан и нерадо се креће; кретање је неодољива потреба код скитнице. Та двострука аналогија дала му је извесне ниансе које се сливају; скитница пружа једну руку злочинцу, другу просјацима.

Скитница је са врло мало задовољава, облачи се у саме рите, рани се као тица небеска оним што му дође до руку, спава под ведрим небом и по кужним рупчагама, путује пешце, и концентрише сав свој сенсуализам у чамотињи беспосличарства и оживотињавању у пијанству.

Непријатељ је рада, и цела његова активност састоји се у томе што се с времена на време мења место становања. Цео његов њивот само је вечито путовање.

Према природи његових инстинката или потребама које стварају прилике, он живи: од момаћи коју му даје држава или као сиротном грађанину или апсенику, од просјачења, крађе, нарочито крађе по баштама и њивама.

Просјак и осуђеник у поврату лако се везују са женама, и многи од њих се жене, или случајним спаривањима, улазе у нешто налик на брак. То је ствар веома ретка код скитница, које скитају и живе готово увек сами. Особеност тога факта објашњава се различитим правцем коју исти породи дају навикама оба пола. Жене које се својим карактером приближују скитници, баве се другим послом, горим али привлачнијим; проституција је скитање жена.

Скитање још није преступ, али оно значи наклоност, навик, као неки предговор преступу. И због тога, у свима епохама, скитање је било кажњавано и противу њега су предузимале нарочите мере.

Под старим — француским — законодавством, скитницама се веома брзо судило, и то за најмање иступе долазиле су најстрожије казне. Најпростија крађа кажњавана је смрћу, и то без икакве формалне истраге; за једну претњу, увреду, преку реч каквом званичном лицу, или обичном грађанину, могли су бити кажњени на вечито робовање на галерама.

Ново законодавство, и ако много блаже, према њима је нарочито строго. Просто скитништво кажњава се од три до шест месеца затвора. Скитнице које се нађу ма како преобучене, или да носе оружје, чак и да га никако и не употребе, или кад имају оруђа којима се може учинити убиство, или када се код њих нађе сума новаца у вредности више од 100 франка, за коју не могу да кажу одакле је, — у свим тим случајевима закон казни скитнице са затвором од шест месеци

*) Скитнице или људи без кућишта јесу такви који немају сигурно место становања ни средства за живот, и који обично не упражњавају никакав занат или занимање, (*Кривични Законик*, чл. 270.).

до две године. Сваки акт насиља, које они учине, казни се са робијом.

Шта више, кривични законик од 1810. године, пошто издрже казну, ставља их на расположење влади, која их привремено може слати у колоније.

Под изговором човечности, и из теоријских обзира које је стварност утерала у лаж, закон од 28. априла 1832. године, то право, које је влада имала да шаље скитнице у колоније, преноси на полицију. По њему, полиција је остављала на вољу скитницама да бирају по својој вољи место становања, као и да га могу како хоће мењати, али они су на три дана у напред морали извештавати полицију о своме одласку, и полиција им је давала путну исправу са означењем којим путем смеју ићи. Та измена укочила је закон скитништву, и од скитништва створила један вешт занат.

Проучавајући законе који их се тичу, скитнице су откриле једну чудну комбинацију која је ишла на руку њиховој наклоности према нераду и кретању, и многи од њих су према томе удесили свој живот.

Док још нису осуђивани, они се владају строго по закону. После прве осуде, они редовно означају за место становања ону варош, која је најдаља од вароши у којој се находе. Када дођу у опредељено место они траже ново место и тако у бесконачност. После тога, они се не знају зауставити. Тражење рада је изговор за то непрекидно кретање. Ради тога уђу по који дан у какву радионицу, а редовно изилазе одатле после неколико дана рада. У осталом и локалне полиције гледају да их се што пре отресу, да изиђу из њиховога реона, и оне иду на руку тим вечитим селидбама.

Када скитници буде потреба да се подуже одмори или проведе зиму, гомила начина стоји му на расположењу. Он цела свој пасош, потуче се негде, или још простије, сам се пријави полицији — и на тај начин долази до крова и зимовника. У пролеће, када роде и ласте долећу, скитнице излећу из затвора. Оне наново предузимају своју стару Одисеју и проводе даље тај за њих безбрижан и весели живот. Више њих, када су их испитивали зашто су прешли целу Француску од крајњег Југа па до крајњег Севера, одговорили су да су пропешачили тај пут само с тога што су чули да је на Југу добро и јевтино вино.

Разуме се да су такви људи потпуно немарни према казни, коју ни највећи број преврата не може поопштрити. Дешава се да су љути када су судије биле благе према њима.

Само их се једна ствар тиче, то је избор затвора. Како имају велико лично искуство и како су редовно добро обавештени, они знају где су чувари питомији, куће боље, храна јача. Ако су се преварили, или ако им се што год не свиди, они апелују, и то не да би оборили прву пресуду него да их преместе у други, бољи затвор.

Тешко је утврдити њихов број, јер је немогућно одвојити их у криминалној статистици од њихове браће која су суђена и осуђена као саучесници или јатаци. Али толико је сигурно, да је њихов број знатан и да се стално увећава.

1831. под режимом необавезне транспортације, није било више од 9180 осуда за њихове обилне преступе (скитање, просјачење, враћање из прогонства.)

Од 1846 па до 1869 године, под режимом полицијског надзора, њихов број износио је на 19601, данас пак може се приближно узети број тих јадника на 90 или 100.000.

Скитништво није подједнако развијено у свима крајевима Француске. По једној старијој статистици (Guerry, *Statistique morale de la France*), у 1831 години Корзика није давала ни једног скитницу; Источни Пиринеји, 5; Воклиз и Лозер, 6; Дром, 7; Горњи Алпи, 7; Север их је давао 555; и Сена, 701!

Та нејасност даје се објаснити гомилом нарочитих узрока, од којих су једни природни и други случајни.

Пада у очи, да је скитништво као и број нађене деце, као број ванбрачне деце — нарочито развијено у индустрији развијеним и многољудним департаманима. У земљорадничким окрузима сваки је више мање сопственик, или бар има начина да заради онолико колико му је потребно да може живети. У поменутих департаманима живот је много тежи, и што је главно број радних снага много већи. И земља и индустрија су концентрисане, све се ради више мање парним машинама, и један извесан број радних руку остаје редовно на улици. У једном тренутку, закони друштвеног развитка, или ма какав случај, одгурну појединца у беду. И поред све своје воље, они се одатле не дају ишчупати. Као и сви породици, нерад прелази у крв, и скитништво постаје неизлечиво, као и наклоност ка пијанству.

За Француску питање је озбиљно. Број оних који обијају њене путеве све је већи и већи; велики број злочина, не само простих крађа но и силовања, па чак у разбојништва и убиства, пада њима на терет.

За то зло је само један лек. Онима, који су у почетку, треба дати начина да се спасу, стварајући им прилика за поштен и користан рад, пруживши им руку да се истргну из блата нерада и порока. За оне који су у повратку и за које је стечено уверење да се више не могу поправити, лек мора да буде много радикалнији. Покушаји који су чињени да се окореле и непоправљиве скитнице пошљу у земљорадничке колоније, да се један извесан број њихов силом принуди да застане на једном месту и да под надзором обделава земљу, ти покушаји нису остали без успеха. Билгеска и Сједињене Саверо-Америчке Државе указале су пут; остале цивилизоване државе имају да им следују.

РОБИЈАШИ У КУПАТИЛУ

ИЗ ЗАПИСНИКА ИЗ МРТВОГА ДОМА

од Ф. Достојевскога

...У целој граду била су само два купатила, једно које је држао неки Јеврејин, било је са кабинама, педесет копјејака свака кабина, и било је уређено за особе из вишега стањења. Друго је било за прост свет, старо, гадно, тесно, и у то купатило одведоше наш завод. Било је хладно и сунчано време, робиијашу су се радовали што ће изићи из града и видети варош. Путем су се шалили, смејали. Цео одред војника нас је пратио, са пуним пушкама, на чуђење целе вароши. У купатилу нас одмах разделише на два дела: један део је чекао у хладном предсобљу док се други прао, и то се морало тако чинити ради тескобе. Но поред свега тога, купатило је било тако тесно да је тешко замислити како се половина од нас могла сместити. Но Петров ме не остави, сам, без моје молбе скочи да ми помогне и, шта више, хтеде да ме прља. Заједно са Петровом понуди ми се за помоћ и Баклушин, робиијаш из засебнога одељења, кога су наши звали пионером и о коме сам споменуо да је био највеселији и најљубазнији од свију робиијаша. С њиме сам већ био мало познат. Петров ми поможе да се свучем, јер нисам био навикнут; у предсобљу је било хладно, готово исто као и на пољу. Робиијашу су се тешко свлачили, требало је знати брзо откопчати доње окове. Ти се окови праве од коже, четири „вершка“ дуги, навлаче се на рубље, управо под прстен који обухвата ногу.

Пар оваквих подокова стаје шест гривни у сребру, и сваки их робиијаш узима, разуме се, на свој рачун, јер се без њих не може ићи. Прстен не обухвата сасвим ноге, те између њега и ноге може проћи прст; због тога гвозђе бије по ноци, тара је, и за један дан робиијаш без подокова може израђавити ноге. Но скинути подокове још и није тешко. Теже је научити се свлачити рубље испод окова. То је права несрећа. Када скине човек доње рубље, рецимо са леве ноге, треба да га најпре провуче између ноге и прстена; затим, кад се ослободи нога, мора се то рубље натраг провући кроз исти прстен; онда све што се скине с леве ноге ваља протурати кроз прстен на десној ноци; а онда све што се провуче кроз десни прстен опет провући натраг к себи. Иста је несрећа када не облачи чи-

сто рубље. Новајлији је тешко досетити се како се то ради; први нас је томе научно робиијаш Корењев, у Тоболску; био је негда хајдук и одседао на ланцу пет година. Но робиијашу су се на то навикли и ходали без икакве муке.

Дадох Петрову неколико копјејака да нам купи сапуна. До душе, робиијашима се давао сваком по комадић државног сапуна, велики као новац од две копјејке а дебео као залагај сира, који се даје у вече код људи „средње руке“. Сапун се продавао у предсобљу, заједно са збитњем,*) земичкама и врућом водом. Сваком се робиијашу давао, према уговору са сопствеником купатила, само један суд вруће воде; ко се хтео боље прати, тај је за грош могао добити и други суд, који се додавао из предсобља у само купатило кроз нарочит прозор, који је ради тога био направљен.

Када се свучох, Петров ме поведе испод руке, приметивши да ми је тешко ићи у оковима. — Повуците их горе, рече ми, подуширући ме; — овде опрезно, ту је праг.

Некако ме беше стид; хтедох уверити Петрова да могу сам ићи; но он не вероваше. Поступао је са мном као са дететом, малим и неразумним, коме свако мора да помогне. Петров никако није био слуга; да сам га увредио, он би знао шта би са мном радио. За његове услуге нисам му обећавао новаца, јер их он сам није тражио. Шта га је вукло, да тако пристаје уза ме?

Када отворисмо врата од самога купатила, помислих да сам ушао у сами пакао. Замислите собу, дугу дванаест корака, толико широку, у коју се уједаред стрпало можда до сто људи, или бар осамдесет, јер су робиијашу били раздвојени на два дела, а свега нас је дошло у купатило до двеста душа. Пара која је замагљивала очи, нечистота, таква тескоба да си једва куда имао метнути ногу. Препадох се и хтедох окренути на траг, но Петров ме одмах охрабри. Којекако, једва једвице протурасмо се до клупа између глава људи који су полегали на под, молећи се да се мрдну да бисмо могли проћи. Но места на клупама била су заузета. Петров ми рече да ваља купити место, и одмах се окрете погађати са робиијашом који се био сместио уза прозор. За копјејку даде своје место, одмах прими од Петрова новце, који их је носио у руди, опрезно их узео са собом у купатило, и одмах их тури под клупу, управо под моје место, где је било тамно, гадно и где је лепљива влага свуда нарасла готово за читав прст. Но и места под клупама била су сасвим препуњена; и ту се свет такође тискао. На целој поду није било празна места ни за стогу, где не би седели у клупче савијени робиијашу, пљускајући се из својих судова. Други су усправно међу њима стајали, држали у рукама своје судије и прали се стојећи. Прљава вода је цурила са њих право на обријане главе оних који су доле седели. Али мало су се прали. Прости људи се мало перу врућом водом и сапуном; они се само страшно паре и онда се поливају хладном водом — и то им је цело купање. Скоро педесет метлица дизало се и спуштало наједаред; сви су се страшно ударали. Пара се дизала. То више није била врућина него прави пакао. Све је укало, драло се, уз звук од стотину ланаца који су се вукли по поду...

Неки су се, желећи проћи, заплетали у туђе ланце и спотицали се о главе оних што су доле седели, падали, псовали. Нечистота је цурила са свих страна. Сви су били узбуђени и као опијени; разлегала се дрека и вика. Код прозора, одакле се давала вода, тискало се, псовало; ту је био лом. Добивена врела вода просипала се на главе оних који су седели на поду, пре него што би се донела на опредељено место. Каткада, на прозор или на притворена врата надвири се бркато лице војника са пушком у руди, који прегледаваше да ли је све у реду. Обријане главе и од паре поцрвенела тела показаше се још наказнијим. На испареним леђима појављиваху се бразде од некада добивених батина, тако да су сада та леђа изгледала као израђављена. Страшне бразде! Кожа ми се жежила када сам их гледао. Пусте пару, и густ, врућ облак покрије цело купатило; све стане цикати и врискати. Из паре се појављују изломљена леђа, обријане главе, згрчене руке, ноге; а да слика буде савршенија, Исај Томић клокоће у сав глас, на највишој клупи. Он се страшно пари, но чини ми се да га никаква врућина не може задовољити. Најмио је за копјејку „купељника“.

*) Пиће од воде, меда и лаворовога лишћа.

али најзад не издржа, баца метлицу и побеже да се полије хладном водом. Исају Томићу то није ништа и најми другога, трећега; он је решио да се том приликом не осврће на трошак, и би променио петорицу. „Здраво је парити се, Исај Томић је јунак!“ вичу му оздо робијаша. Исај Томић сам осећа да је у тај мах над свима и да је све сатерао у рог; он слави славље, и оштрим, сулудим гласом пева своју арију: ла-ла-ла ла-ла, која заглашаваше све остале. Паде ми на ум, да ће то, ако сви једном будемо заједно у паклу, бити врло слично овом месту. Не могадох одолети, а да не саопштим ту мисао Петрову; он само погледа у наоколо и ћуташе.

Хтедох и њему купити место уза ме; он се посади код мојих ногу и рече ми да му је тако врло добро и угодно. Међутим Баклушин нам је купио воде и носио је, колико је требало. Петров ми каза да ће ме опрати од главе до пете тако, да ћете бити сасвим чисти; силом ме је звао на парење. Но нисам се усудио. Петров ме свега натрља сапуном. „А сада ћу вам опрати *ножице*“, додаде најзад. Хтедох одговорити да се могу и сам опрати, но пустих му на вољу. У речи „ножице“ не звучаше нам ништа ропско: просто Петров никако није могао друкче назвати моје ноге ногама, вероватно за то, што други прави људи имају ноге, а ја само ножице.

Оправ ме, с таквим церемонијама, то јест подупирући ме и пазећи на свакоме кораку, као да сам био од порцелана, доведе ме у предсобље и поможе да обучем рубље, и када је све са мном свршио, одлети у купатило да се пари...

ЗЛОЧИН И КАЗНА

РОМАН Ф. М. ДОСТОЈЕВСКОГА

61

— Све ви лажете, проговори он лагано и слабо с болним осмехом на уснама, — ви хоћете опет да ми покажете како сву моју игру знате, и све моје одговоре из раније да знате, вели Раскољников даље, а готово осећа да не пази на речи, не мери их како ваља, — хоћете да ме заплашите... или просто, смејете ми се...

Говорећи то гледаше га и даље очи у очи, па опет бескрајна мржња сијну у његовим очима.

— Све ви лажете! повиче он. — Ви сами врло добро знате, да је злочинцу најбољи излаз: говорити истину, колико је могућно... колико је могућно, не крити што се не мора крити! Не верујем ја вама!

— Баш сте ви врашки човек! заперка се Порфирије, — с вама се, баћушка, не може изићи на крај; нека вас моно манија обузела. И тако ви не верујете мени? А ја вам кажем да већ верујете, само на четврт аршина сте ми поверовали, а ја ћу учинити па ћете и за читав аршин веровати, јер ја вас искрено волим и искрено вам добра желим.

Усне Раскољниковљеве задршћу.

— Јест, желим, и кажем вам напокон, једном за свагда, настави Порфирије па пријатељски ухвати Раскољникова за руку мало више лакта, — кажем вам напокон: гледајте ви вашу болест. Уз то дошла вам је ето мати са сестром, па помислите на њих. Ви треба да их умирите и да им угађате, а ви их само плашите...

— Шта се то вас тиче? Откуда ви то знате? Зашто се толико интересујете? Ви, мора бити, пратите сваки мој корак, па хоћете да ми то и покажете?

— Баћушка! Та ето видите, па ја сам од вас, од вас дознао све! Ви и не видите у свом узбуђењу како све сами унапред исказујете и мени, и другима. И од господина Разумихина, Димитрија Прокофија, јуче сам такође сазнао много интересантних појединости. Не, ви сте ме само прекинули, а ја вам кажем да сте ви, услед те ваше опажљивости и поред све ваше оштроумности, ипак изволели изгубити здрав поглед на ствар. Ево на пример, макар опет о истој ствари, о оном звонцету; видите ли, издадох вам и предадох и рукама и ногама такву драгоценост, такав један факт (читав један факт видите!) и то ја, ја, иследник! А ви ништа у томе не видите? А да ја вас ма и најмање сумњичим, зар бих тако радио, да ли би требало тако да чиним? Напротив, ја бих испрва требало да успавам ваше сумње и неверицу, а да се ничим не одам као да је мени факт већ познат; и тако, да вас одвојим на супротну

страну, па онда одједном, из небуха да вас питањем збуњим и запаним (по вашем, то, изразу): „А како то, господине, да кажем, ви сте у стану убијене изволели радити у десет у вече, готово не мало и у једанаест? А што сте звонили на звонце? А што сте питали о крви? Па што сте збуњивали млађе и позивали их у одељење код квартовног?“ Ето, тако би ваљало да чиним, кад бих само за мрвицу на вас нешто посумњао. Ваљало би по свој форми и према пропису да од вас прикупим све доказе, да извршим истрагу, па можда још и вас да затворим... Па мора бити да ја немам противу вас никаквих сумња, кад сам се понашао друкчије! Него сте ви изгубили ваш здрав поглед, па ништа и не видите, кажем вам!

Раскољников уздрхта сав, тако, да је то Порфирије Петровић сувише јасно опазио.

— Лажете ви, варате ви у свему! повиче он, — ја знам ваше намере, али ви све лажете... Мало пре нисте у том смислу говорили, ја се не могу преварити... Ви лажете!

— Ја лажем? прихвати Порфирије љутећи се по изгледу, али задржавши највеселији и подсмешљиви израз, и, како се чини, не бунећи се ни мало тиме какво мишљење о њему има г. Раскољников. — Ја лажем?... А како сам се ја према вама понашао мало пре, (ја, иследник), све начине за заштиту и одбрану издадох вам, сву ту психологију сам сам вам наводио: „Болест, веле, бунило, увреда; меланхолија, па они квартовни“, и сви је то ништа? А? Хе-хе-хе! Оно, додуше, — узгред речено, — сви ти психолошки начини за одбрану, излазак и изговор су веома непоуздани, а и са два су краја: „Болест, веле, маште, снови, привиђања, не сећам се, све је то тако, али баћушка зашто у болести, у бунилу баш све такви снови и маште да се причинају, зашто не друкчије? Јер ваљда су могли бити и друкчије? Је ли тако? Хе-хе-хе-хе!

Раскољников га погледа поносито и презриво.

— Речју, ја хоћу да знам: признајете ли ви мене савршено слободним од сваке сумње или не? Говорите, Порфирије Петровићу, говорите стварно и једном већ одсудно, и што пре, одмах! — рече Раскољников поуздано и јасно, и при том је устао и мало одгурнуо Порфирија.

— Та то је комисија! Али комисија вама! узвикне Порфирије са изразом потпуно мирним, веселим и лукавим. — А и нашто вам да знате, нашто вам тако много да знате, кад вас нису још ни најмање почели да узнемирују! Баш сте као дете! дај да подржим ватру у руци! И, зашто се ви тако узнемирујете? И зашто се ви сами у нас распитујете, из каквих узрока? А? Хе-хе-хе!

— Понављам вам, узвикну Раскољников у гневу, — да не могу даље да подносим!...

— А шта то? Неизвесност? пресече му реч Порфирије.

— Немојте ме књићити! Ја нећу!... кажем вам, да нећу!... Не могу и нећу!... Чујте! Чујте!... викне и опет удари песницом по столу.

— Тише, тише, забоба! Чуће вас! Озбиљно вас опомињем: чувајте себе. Ја се не шалим! рече Порфирије шапатов, али тада на његову лицу већ не беше оног мало пређашњег израза уплашеног и женски добродушног; напротив, сад је просто *заповедао*, строго, намрштен и као да одједном обара све тајне и двосмислице.

Али то беше само на тренут. Раскољников онако изненађен намах паде у праву обезумљеност; али чудновато, он опет зачу ону заповест све тише и тише, ма да је био у најјачем пароксизму поамности.

— Не дам да ме ико мучи! зашапуће он намах као пређе, тренутно, с болом и љутњом осећајући да се не може да противи тој заповести, и од те мисли падајући у још већи бес. — Затворите ме, иследите ме, али изволите радити по форми, по пропису, а немојте се играти са мном! Не смејте се...

— Не брините се ви за форму, прекиде га Порфирије с пређашњим лукавим осмехом, па шта више као слатко уживајући у Раскољникову. — ја сам вас, баћушка, сад позвао својски, онако сасвим пријатељски! (Наставиће се).

КО ЈЕ ОВО?

Лице чију слику овде доносимо, ухваћено је на нишкој жељезничкој станици 5. ов. м. у времену кад је допутовало бео-

градским јутрењим возом. Оно је при изласку из воза дигло новчаник са 21 динар из цепа г-ђи Марији Жарковићки, удовице пензионарки из Београда, која је истим возом допутовала из Греча. Ухваћено одмах од комесара г. Стојковића, ово се лице казало да се зове Кунча Ничев. Рекло је да је јорганџија, и да је у Србију допутовало 1. т. м. У Београд је, вели, допутовало из Пеште где је било ради провода, а тамо му је и брат. Има пасош бугарски издат у Букурешту 17. новем. пр. год. бр. 452. У пасошу стоји да му има 29 год. Међутим овом лицу нема више од 24—25 год. При претресу писар начел. нишког г. Мил. К. Јовановић нашао је код њега списак вашара у Бугарској. Исти г. Јовановић лично познаје једног Кунчу Ничева, јорганџију, родом из Бугарске, кога је начелство нишко у јулу м-цу пр. год. протерало као сумњиву личност за Бугарску. Тај Кунча, рекао је на свом саслушању да му је 29 год. и да је пошао ради посла у Влашку преко Србије. Тај протерани Кунча био је црномањаст и хром у левој ноzi, а овај пак „Кунча“, није хром, ма да у његовом пасошу то стоји. Пасош се потпуно слаже са оним првим и правим Кунчом. Биће дакле, да је ово лице, чију слику износимо, нека препредена варалица или коцкар, а можда и какав окорели зликовац, кога власти траже. По признању овога лажнога „Кунче“, он је у Београду провео 4 дана, које код „Македоније“ које код „Цариграда“ у кафани. Ствари своје, вели, експедирао је некоме свом пријатељу Јосифу Кордежу из Земуна, преко Букурешта за Солун. Да би се са знало ко је ово, ми износимо слику, (коју смо добили добротом вреднога писара нишког окр. начелства г. Мил. К. Јовановића,) и молимо свакога, који ма шта о овоме лицу буде знао, да јави или начелству окр. нишког или Управи града Београда

или Управи града Београда

ПОТЕРА

Ноћу између 17. и 18. ов. м. непознати лопови украли су кобилу Ђорђу Васиљевићу, трг. из Крагујевца, из његовог имања које постоји у атару исте општине. Кобила је длаке доратасте, висока 160 см., на челу цветаста, поткована турским ковом, на леђима има белугу од убоја од седла. Начелство окр. крагујевачког актом № 1.4615, моли све полиц. власти, да лопове живо потраже у своме кругу, па нађене са покрађом да му спроведу стражарно. Исти се могу упутити и Управи гр. Београда с позивом на бр. 17761.

Симеон П. Ренецић, из Плавне двадесетогодишњи робијаш убио је 26. пр. м. из пушке Аврама Степановића из Плавне па је побегао незнано где. Симеону је 36 година, раста средњег очију плавих, бркова и очију смеђих, лево уво исечено му је, од одећа има кошуљу и гаће од сељачког платна, шубару и опанке. Начелник ср. брзопаланачког депешом бр. 5510, моли све полицijske и општинске власти у земљи да Симеона живо потраже у своме реону, па нађеног њему стражарно спроведу. Исти се може спровести и Управи града Београда с позивом на бр. 17930.

Непознати лопови ноћу између 3. и 4. ов. м. украли су са паше коња Тодору Брџановићу из Јовановца, ср. ражањског. Коњ је длаке доратасте, стар 10 година, величине средње, у десну прву ногу мало шантав, те по мало рамље; на истој ноzi има бело између кичице и копите, гриву носи на десну страну која је изнутра посечена. Начелник ср. ражањског депешом № 8297 моли све полиц. власти у земљи, да лопове по-

траже у своме кругу па на случај проналаска да их стражарно спроведу заједно са покрађом. Акт. Упр. гр. Београда бр. 17916.

Непознати допови, ноћу између 21. и 22. пр. м. обили су шупу Евице Лекићке, удове у улици Војводе Миленка бр. 3. и из исте украден јој разни женски веш у вредности преко 100 динара, и то 21 женска нова шифонска кошуља, 3 столска полуланена чаршава, 1 пешкир, 1 шифонски јоргански чаршав, 2 мале шифонске навлаке за јастуке, 12 женских марама полутав, 3 велика бела јастука, 2 женске шифонске рекле. Кварт савамалски Управе гр. Београда моли све полиц. власти за проналазак ових допова и на случај проналаска да их спроведу с позивом на бр. 5572, или Упр. гр. Београда на бр. 17872.

Непознати допови, 26. пр. м. извршили су крађу ствари Новаку Томићу из Крагујевца, и то: једне златне минђуше, један златан прстен, једну златну иглу, две кошуље нове и две златне паре у вредности по 12½ гроша. Начелство окр. крагујевачког, актом № 11497. моли све власти у земљи да лопове живо потраже у свом реону, и нађене стражарно му спроведу. Исти се могу спровести и Управи града Београда, с позивом на бр. 17760.

Петар Поповић из Панчева, бив. воденичар код Станише Нинковића у Винчи, и његова жена **Анка**, извршили су убиство над Васом — Василијем Ђурковићем, тежаком из Винче, па затим су некуда побегли. — Петар је лица округла, у опште плав, браду брија, бркова плавих, кад говори врска; у горњој вилицы има црну бору. Начелник среза врачарског актом од 4. ов. м. № 10529, моли све полицijske власти у земљи, да убице Петра и Анку живо потраже у своме кругу и на случај проналаска њему стражарно да их спроведу.

Лазар Милошевић, дисциплински поднаредник пешад. подофицир. школе из Београда побегао је из команде 3-ћег тек. м. и није се у команду ни до данас јавио. Он има матер Катарину Милошевић, која станује на Тркалишту у Молеровој улици. Именованоме је 20 година, висок 1.70 метар, раста средњег, црномањаст, наусница црних, брија се, очију црних, образа округлих. Пешад. подофицир. школа, актом № 1489. тражи га преко полиц. власти. Пронађеног треба спровести команди или Управи града Београда, с позивом на бр. 18163.

Пантелија Јовановић, родом из Дубнице, окр. моравског, осуђеник београдског казненог завода под бр. 2852, побегао

је 7. ов. мес. пре подне са рада из Топчидера. Он је пресудом пожаревачког првостепеног суда од 22. јануара 1893 № 2204. осуђен на 7 год. и 6 месеци робије у лаком окову, зато: 1, што је 1. септембра 1897. год. из појате украо 15 комада коза Љубисаву Илићу тежаку из Шетоње и продао их; 2, што је 29. јула исте 1897. год. са паше украо 4 комада оваца Јовану Јанковићу теж. из Ждрела.

Управа београд. казненог завода актом №... моли све полицijske власти да бегунца Пантелију у своме кругу потраже и на случај проналаска њој стражарно спроведу.

При закључку листа, пошто је и слика била већ готова, добили смо извештај, да је побегли осуђеник Пантелија ухваћен и спроведен управи казненог завода.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Јучерашњи 30-ти број „Полицijsког Гласника“ шаљемо за претплатнике у исто време кад и овај 31-ви број. Да би уштедели излишан посао, око експедиције, ми јучерашњи број шаљемо неадресован на појединце. Молимо среске начелнике за њихову наредбу: да срески експедитори свима претплатницима доставе уз овај и број 30.